№ 19. КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1950 р. РІК ВИДАННЯ X ЦІНА 1 КРБ.

Перець

Деякі комсомольські керівники до того «осерйознились», що вважають мало не гріхом для себе бувати на молодіжних вечорах, прогулянках, брати участь у молодіжній самодіяльності. (З листів до редакції).

«СУРЙОЗНИЙ» ТОВАРИШ або ЛЮДИНА, ЩО НЕ СМІЄТЬСЯ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Здоровенькі були!

ЛИСТ ГОЛОВІ ВИКОНКОМУ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ т. ГАВРИЛЕНКОВІ М. Є.

Миколо Євстафійовичу!

У місті Дніпропетровську, по вулиці Шмідта довгі роки стоїть собі звичайна, скромна кам'яниця, з звичайною скромною вивіскою: «Обласний Будинок колгоспника». Якщо Ви не бачили цього будинку, то обов'язково подивіться. Це зовсім недалечко, хвилин 10—15 їзди від міськради. Подивіться і низенько вклоніться йому. Ви собі не уявляєте, яку крилату славу приніс Вам цей скромний будинок! Не перебільшимо, коли скажемо, що він надав Вашому імені такої популярності, якої не знав ніхто з Ваших попередників.

«А все товариш Гавриленко!» — частенько говорять колгоспники П'ятихатського району. «А щоб йому легко гикнулося, тому товаришеві Гавриленку!» — нерідко говорять у селах Васильківського, Межівського і багатьох-багатьох інших районів області. Але найбільше говорять про Вас у самому обласному Будинку колгоспника, вірніше на подвір'ї цього будинку. Не вірите? Тоді сядьте в машину і скажіть шоферові, хай завезе Вас на вулицю Шмідта, № 3. Для відвідин виберіть час краще всього вночі. Як приїдете — ідіть прямо на подвір'я Будинку колгоспника, ставайте й слухайте.

Ви на власні вуха почуєте стільки теплих слів на свою адресу, що Вас у холодний піт кине. Ви почуєте своє прізвище в усіх відмінках. Згадують його тут і з серцем, і з перцем. (А що накажете робити приїжджим колгоспникам цілу ніч під осінніми дніпропетровськими зорями — «ура» Вам кричати, чи що?) Коли ненароком Вас помітять, не кажіть, що ви голова виконкому міськради. Прикиньтеся краще вже приїжджим. При такому варіанті колгоспники оточать Вас товариським співчуттям і скажуть:

— Не мучте, чоловіче добрий, ніг своїх, залазьте до нас у кузов, вибирайте собі койко-місце, вмощуйтесь та будемо разом голову виконкому міськради товариша Гавриленка славити.

Як так могло статись, що у такому великому культурному центрі республіки, як Дніпропетровськ, так некультурно приймають приїжджих колгоспників? Чому приїжджим колгоспникам люб'язно надаються «койко-місця» на подвір'ї Будинку колгоспника, а не в самому будинку?

Історія цього чуда в решеті дуже нагадує стару казку про дідову рукавичку. Був собі Будинок колгоспника. Бігли якось повз нього працівники кінофікації, зупинились і питають:

— Хто в цьому будинку живе?

— Приїжджі колгоспники.

— То й нас впустіть. Ми будемо колгоспників культурно обслуговувати. — Влізли, забрали частину приміщення, відкрили кінотеатр.

Потім бігли повз будинок керівники тресту їдалень і теж зупинились, і теж питають:

— Хто в цьому будинку живе?

— Приїжджі колгоспники.

— То й нас впустіть. Ми будемо колгоспників чаєм частувати. — Влізли й забрали частину приміщення під чайну.

Потім бігли повз будинок керівники обласного лекційного бюро й спитали:

— Хто в цьому будинку живе?

— Приїжджі колгоспники.

— То й нас впустіть. Ми будемо колгоспникам лекції читати.—Влізли й забрали частину приміщення під лекційне бюро.

Потім влізли й відхопили добру частину будинку: а) обласний методкабінет; б) приміський районний Будинок культури (Будинок у Будинку!); в) приміська районна бібліотека.

Бігли, нарешті, повз будинок керівники трамвайно-тролейбусного управління, побачили таке діло і собі влізли, забрали майже всю частину тієї частини, що залишилась, під гуртожиток для своїх працівників. Ми будемо, мовляв, обслуговувати колгоспників трамвайно-тролейбусним парком.

Так від обласного Будинку колгоспника в обласному місті Дніпропетровську залишилась одна назва. І все це з Вашого високого благословіння, і все це на Ваших ясних очах, товаришу Гавриленко! На тих очах, які навіть не схотіли прочитати постанову Ради Міністрів УРСР про негайне виселення з Будинків колгоспника всіх сторонніх установ.

Між іншим, про ті Ваші ясні очі на Дніпропетровщині вже й пісню співають:

Зберігає Гавриленко
Свої віченьки ясненькі —
Гей, гей, зберігає...
Все, що пишеться дрібненько,
Не читає Гавриленко,
Гей, гей, не читає...
Ясні очі зберігає,
Постанов він не читає,
Бо в них букви, наче мак —
Он воно як!

Почуємо, що скажуть Вам у Раді Міністрів. Он воно як!

Привіт і шана від усього серця.

Од Вашого **ПЕРЦЯ.**

●

ДО ПИТАННЯ ПРО «НЕДОЇЗДІВ»

Студентів-випускників вузів, які не виїхали на місце призначення, в народі презирливо називають «недоїздами». Чи не час уже таких суб'єктів притягати до відповідальності? **(З листа до редакції).**

Мал. С. САМУМА

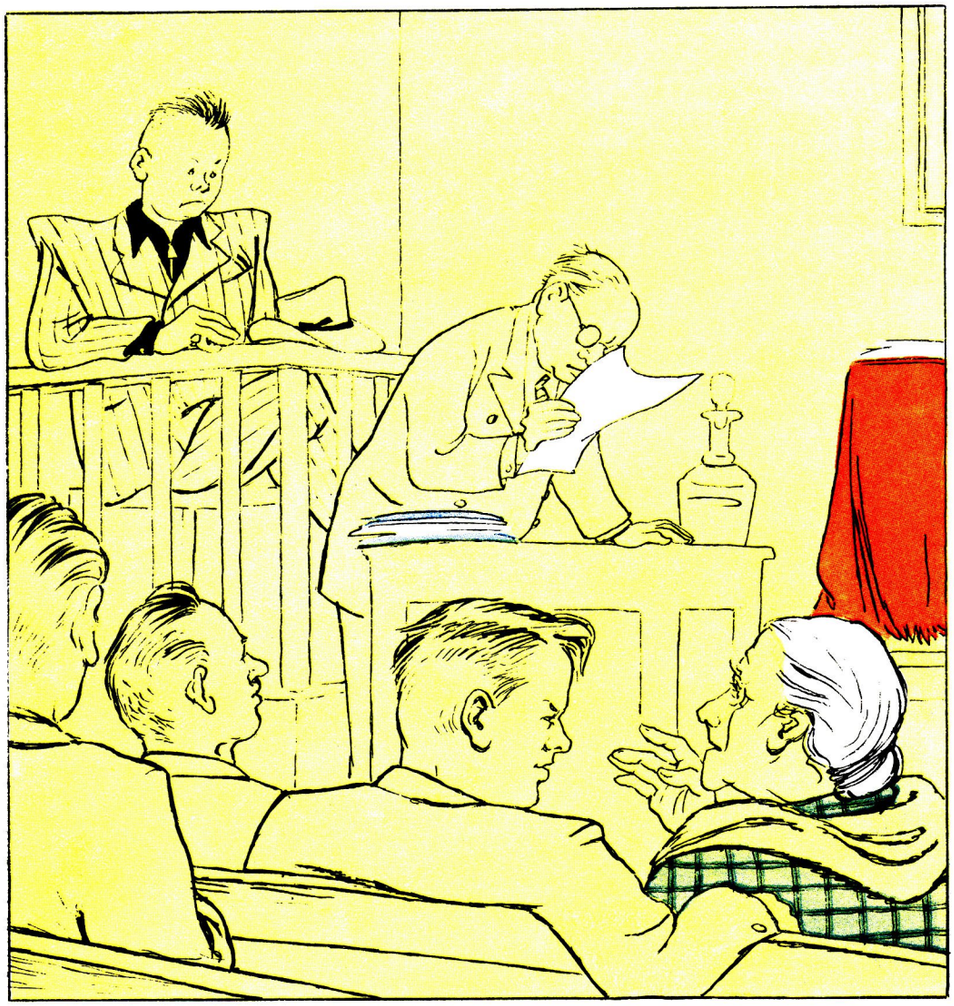

— Такий молодий, а вже дійшов до лави підсудних.
— Він не дійшов, бабусю, а недоїхав.

Павло ШАДУР

ДВА КОМБАЙНИ

(БАЙКА)

Чудесний вугільний Комбайн «Донбас»
Спитав такого ж, як і сам, Комбайна
(Недавно ця розмова незвичайна
Між ними відбулась):
«Дивуюся, коли на тебе гляну:
Один нас випустив завод, —
Мене шанує, поважа народ.
Я до рекордних підійнявсь висот,
А ти не виконав і половини плану...
Ти лави нашої хіба не патріот?»
«Не допікай
Докорами такими!
Для мене план мій не важкий, та знай,
Я не люблю сваритися з близькими...
Люблю я спокій — от і край!
Наприклад, вчора наш Електровоз
Нам вчасно лісу
Не привіз чогось.
Та що ж!
В цю справу ткнутись носом —
Це ж значить знов свариться з ним,
З старим
Товаришем своїм —
З Електровозом!
Та й з Транспортером! І з Порожняком!
Були б і в мене кращі результати,
Та як же... як сваритися з дружком?
Як можна друзів турбувати?!»

Я вам людей у байці показав
(На жаль, подібні не перевелись ще).
Які свій спокій ставлять вище
Великих планів
І великих справ.

Переклав з російської
П. ГЛАЗОВИЙ.

КОРОТКІ ПОРАДИ ФІЗКУЛЬТУРНИКОВІ

ПЕРЕДМОВА

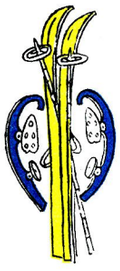

ФІЗКУЛЬТУРНИК зустріне в цих «Порадах» дещо знайоме йому з попередніх видань такого роду. Автори пішли на таке повторення не з власної охоти. Їх примусили зробити це зацікавлені організації. Для ясності скажемо: зацікавлені не в розвитку фізкультури, а в появі на світ таких «Коротких порад». Але про це нижче.

СІМ МІСЯЦІВ В ОБРІЗ

Існує хороше прислів'я: «Лижник може пройти стільки, скільки він може, а потім іще стільки ж». Але це при умові, коли лижник має лижі.

Як запевнили нас у Республіканському комітеті фізкультури і спорту, лижами цього року будуть забезпечені всі, хто захоче стати на них. Єдине питання, яке може виникнути перед фізкультурником, що став уже на лижі, це — як і чим їх кріпити? Відповідаємо на це питання.

Кріпити лижі можна мотузком, телеграфним дротом або електричним проводом. Якщо у вас у господарстві знайдеться ще добра вуздечка, то й вона може стати в пригоді.

Є, правда, ще один, найпростіший спосіб — кріпити лижі спеціальним шкіряним або тасьмовим кріпленням. У постанові Ради Міністрів УРСР «Про виробництво спортінвентаря» від 9 лютого 1950 року йшлося також і про виготовлення такого кріплення. Семи місяців в обріз вистачило голові республіканського комітету т. Дегтярьову, щоб виготовити перший пробний зразок такого кріплення. Лише на початку вересня цей зразок надійшов до «Укршкіряузуттєтресту». Скільки місяців потрібно буде взуттєвикам, щоб вони розкачалися і почали виробляти кріплення, покаже далеке майбутнє, бо на найближче майбутнє у плані тресту нічого про кріплення не сказано.

Отже, товариші лижники, запасайтеся терпінням, а за одним заходом і мотузками. Лижного кріплення нема. Лижник, який захоче придбати кріплення у крамниці, «може пройти стільки, скільки він може, а потім іще стільки ж» — і однаково його не дістане.

КУПУЙТЕ ТРУСИКИ!

Який костюм вважати найкращим і найзручнішим для лижника? Звичайно, лижний!

П'ятдесят тисяч таких костюмів повинна цього року дати Укоопромрада. Спортсменів, безперечно, цікавить, як виконується це замовлення. Щоб не утруднювати голову Укоопромради т. Могилу відповіддю на це запитання, скажемо: пошито костюмів лише 14.500.

Хай це, проте, не лякає фізкультурників. Нестачу лижних костюмів Укоопромрада збирається компенсувати... трусиками. 47.000 трусиків уже випущено понад річний план. В Укоопромраді нас запевнили, що п'ять пар трусиків, надіті одні на одні, цілком можуть замінити одну пару лижних штанів.

Отже, товариші фізкультурники, зустрічайте зиму у всеозброєнні: купуйте трусики!

МІНІСТЕРСЬКИЙ КОНЬОК

Переходимо до коньків. Як відомо, вони бувають різні:
дерев'яні, підбиті залізом із старої шини;
дерев'яні, підбиті жерстю,
і, нарешті, звичайні дощечки, нічим не підбиті.

Всі ці види коньків можна легко зробити самому з місцевих матеріалів з допомогою гострого ножа, молотка та невеличких гвіздків і без допомоги Міністерства місцевої промисловості.

З допомогою Міністерства місцевої промисловості УРСР спортсмени мали одержати 225 тисяч пар хороших сталевих коньків. Але через те, що їх надійшло у продаж лише 4 тисячі пар, радимо фізкультурникам негайно ж приступити до виготовлення саморобних, бо, як повідомляє у своїх листах заступник міністра місцевої промисловості т. Чеботарьов: «До серпня ц. р. підприємства місцевої промисловості коньків «снігурочка» не виготовляли»... А тепер: «...Для задоволення потреб заводів під програму Міністерство ресурсів не має».

Отже, папірець — це єдиний коньок, на якому міністерство в'їжджає в зимовий спортивний сезон.

«БАБИНЕ ЛІТО»

Як самому зробити ботинки для коньків і ботинки для лиж? Такої поради ми, на жаль, дати не можемо. І де купити — теж не скажемо. Теоретично, як нам відомо, це робиться так: спортсмен іде до спортивної крамниці, вибирає собі потрібні ботинки, платить у касу, одержує покупку і йде додому. На практиці це має трохи інший вигляд. Спортсмен змушений іти до голови Укоопромради т. Могили і питати:

— Чому у спортивних крамницях немає зимового спортивного взуття?

— Як немає? — здивується т. Могила. — А 800 пар лижних ботинок? А 400 пар ботинок для коньків?

—А де ж іще 1400 пар лижних ботинок і 2000 пар ботинок для коньків, які ви мусили випустити в другому і третьому кварталах?

— Як де? — знову здивується т. Могила. — Ми їх іще не випустили. Надворі тільки «бабине літо», а вам уже лижі й коньки ввижаються.

А що ж тоді ввижається т. Могилі, коли надворі літає «бабине літо»? Що його продовжено до весни наступного року?

СПОРТСМЕНАМ «КОЛГОСПНИКА»

Осібно хочемо дати кілька порад сільським фізкультурникам молодого добровільного товариства «Колгоспник».

Не дивуйтеся, що ні в сільських кооперативних крамницях, ні в раймагах немає спортивного інвентаря. Кооператори — вони не всі фізкультурники. Їх спортінвентар в асортименті не цікавить.

Якщо вам треба придбати спортінвентар, то дайте заявку голові сільського споживчого товариства. Він передасть її голові райспоживспілки. Той у свою чергу — голові облспоживспілки. А останній — голові Укоопспілки т. Малику. А т. Малик, одержавши вашу заявку, тільки розведе руками і скаже:

— Вибачте, товариші фізкультурники, але ми спортивним інвентарем на селі не торгуємо...

Коли ж вам потрібна спортивна література, то не звертайтеся на місці ні до кого. Пишіть прямо начальникові Республіканської контори «Укркниготоргу» т. Криволапові, керівникові «Укоопкультторгу» т. Кремньову і директору Української контори «Союздруку» т. Зозулі. Пишіть їм, що ні в райцентрах, ні на селі немає спортивної літератури. Пишіть, що підпорядкована їм торговельна мережа не хоче торгувати цією літературою, бо вона дуже дешева і на ній нічого «не можна заробити». Пишіть про те, що вони не поважають фізкультурників села, не дбають про їхні потреби.

* * *

І ще одна порада, але тепер уже не фізкультурникам, а керівникам згаданих вище організацій: постанова Ради Міністрів про виробництво спортінвентаря видана не для того, щоб її підшивати до справ, а для того, щоб фізкультурники мали спортінвентар вчасно і стільки, скільки його заплановано. Так будьте вже ласкаві — виконуйте цю постанову!

Г. БЕЗБОРОДЬКО.
Ол. ГРОМОВ.

Фотомонтаж Р. МАТУСЕВИЧА

АМЕРИКАНСЬКА «ЦИВІЛІЗАЦІЯ» У СВІТЛІ КОРЕЙСЬКИХ ПОДІЙ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ЯК ВОНИ СЕБЕ ПОЧУВАЮТЬ

У паліїв війни стан пригнічений.

У Чан Кай-ші, як відомо, настрій чемоданний.

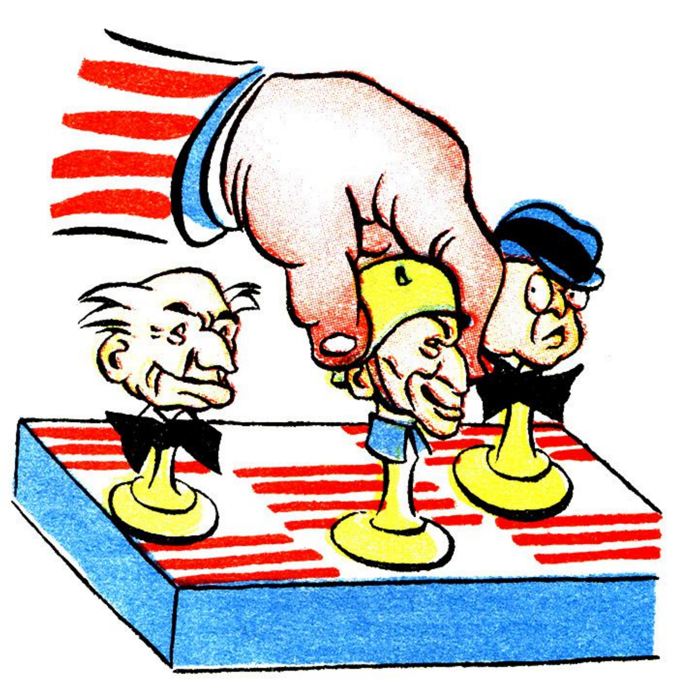

В Аденауера та інших бені-люксів настрій грайливий.

ЯК ВОНИ СЕБЕ ПОЧУВАЮТЬ

У папи римського настрій ангельський.

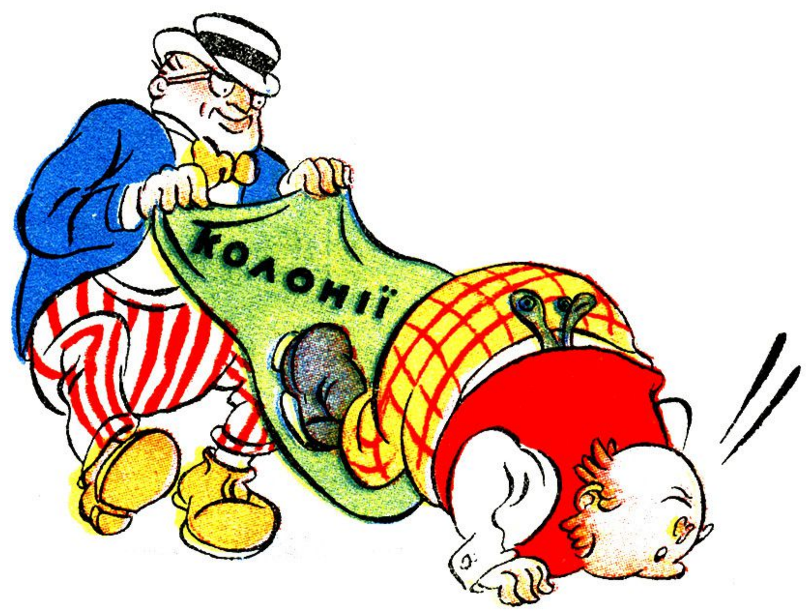

У Джона Буля стан підупалий.

ЧЕТВЕРО В КУПЕ

Гаррі Стоун роздратований і розчарований сидить у вагоні швидкого поїзда Нью-Йорк — Вашінгтон і проклинає свою фортуну. Йому гидко дивитися на своїх похмурих сусідів-пасажирів. Вони мабуть відповідають Гаррі Стоуну тим же, бо намагаються не зустрічатися з ним поглядами. Гаррі ладен лінчувати усіх цих підозріло обережних і мовчазних людей.

Сідаючи на цей поїзд, Гаррі мав на думці зробити хороший бізнес. Але фортуна, сіра й нудна баба, повернулася до нього спиною, як статуя Свободи до Америки. Скільки він не намагався заговорити з пасажирами про блискучі перемоги генерала Макартура в Кореї — нічого не виходило. Пасажири мимрили собі під ніс якесь невиразне «умгу» й одверталися до вікон, за якими корчилися в конвульсіях фігури на рекламних плакатах.

— Куди я потрапив, чорт забирай! — не витримав Гаррі. — Це клуб глухонімих чи холодильник на Чікагських бойнях?

— Сер! — роздратовано перебила його жінка з дитиною, — прошу тихіше, ви розбудите мою доньку...

— Американці в Кореї не досипають ночей! — ще грубіше огризнувся Гаррі.

— Хай повертаються і сплять собі на здоров'я дома! — сказав мовчазний сусід по купе і зміряв Гаррі холодним презирливим поглядом. У сусіда була спортивна, мов вилита з сталі, фігура, а пара його кулаків могла належати тільки кандидатові в чемпіони світу з боксу у напівважкій вазі.

— А Корея? — ущіпливо спитав Гаррі.

— А в Кореї хай сплять корейці... Америка, сер, для американців, а Корея — для корейців...

Гаррі Стоун хотів було атакувати цього носія небезпечних думок, та, порівнявши свою фігуру й кулаки з фігурою й кулачищами мовчазного сусіда, вирішив поки що утриматися від дебатів.

На маленькій станції до купе не ввійшов, а вкотився кругленький, товстенький, мов зліплений з гумових кульок, чоловічок.

— Хелло! — вигукнув новий пасажир, глянувши на похмурих пасажирів. — Я бачу, у вас тут так весело, як у крематорії...

Гаррі з цікавістю глянув на новака з численними валізками і його раптом осінила ідея.

— А де тепер весело на нашій планеті? — спитав він у товстуна.

Чоловічок похапцем розсовав свої валізки, сів проти Гаррі і почав його свердлити своїми маленькими рухливими оченятами.

— Ха! Найвеселіше тепер, звичайно, в Америці. Прокинешся вранці і починаєш думати, де ти сьогодні ночуватимеш — дома чи в тюрмі? — І новий пасажир зареготав так голосно, що розбудив маленьку доньку сердитої сусідки.

Нареготавшись, він відрекомендувався представником однієї парфюмерної компанії Беном Джонсоном. А Гаррі — режисером Голлівуду. Розкривши одну з своїх валізок, Джонсон запросив Гаррі розділити з ним, як він високопарно висловився, «таємну вечерю».

— Чому таємну? — поцікавився Гаррі Стоун.

— Ха! Тому, що одному тільки господу богу відомо, що чекає на нас після доброї чарки віскі!

— Залишимо містера бога в спокої, — сказав Гаррі, чокаючись з Беном. — Він з його палатою небесних ангелів і сенатом архангелів не знає й десятої долі того, що знає містер Гувер з його федеральним бюро.

— Ого! — вигукнув Бен, — ви знайомі навіть з цією свинею Гувером! Присягаюсь, що він вам насолив!.. Не падайте духом, Гаррі! Начхати нам на Гувера з його бандою! Вип'ємо за ліквідацію федерального бюро!..

— Я п'ю за свій бізнес, містер Бен!

— Дозвольте запитати — скільки доларів він важить?

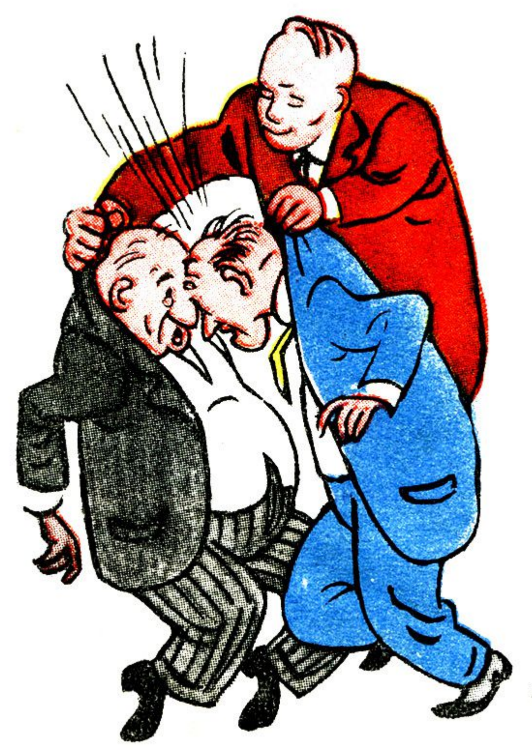

Гаррі глянув на годинника. За чверть години поїзд мав прибути до Вашінгтона.

— Це залежить од вас, Бен, — сказав він.

— Од мене? — Бен здивувався. — Ви хочете купити партію духів «Атомний букет», чи запросите мене зніматися в фільмі «Привид карбує долари»?

— Дурниці! — холодно сказав Гаррі і підвівся. — Я агент федерального бюро! — він показав свій жетон. — Ви заарештовані, містер Бен Джонсон, за антиамериканську пропаганду. Все ваше базікання записано на плівку. Вибирайте: або зараз же п'ять тисяч доларів на бочку, або десять років каторги!

У відповідь Бен залився реготом.

— Ну й дурень же ти, Гаррі! Я теж хотів заробити на тобі тисяч з п'ять!

Бен Джонсон одгорнув лацкан піджака, на якому блиснув жетон агента федерального бюро.

І раптом у купе сталося щось неймовірне. Майже одноразово підвелися жінка з дитиною і пасажир з фігурою атлета й кулаками боксера. Жінка плюнула обом межи очі, а пасажир-атлет схопив агентів за петельки і так стукнув їх лобами, що в обох посипалися скалки з очей.

Поїзд стояв на першій платформі Вашінгтонського вокзалу.

В. БЕЗОРУДЬКО.

м. Лубни.

СПІШИТИ ТРЕБА

Для перемоги комунізму
Країна стала на порі.
Зникають давні афоризми
І поговірочки старі,
Але, як прийдеться до слова,
Ще й зараз кажуть:
— Хто спішить —
Людей смішить!
Обов'язково?
Ні, друзі, зовсім не смішить.

Цінити вміючи хвилини,
У творчих задумах твердий,
Чотири норми дав за зміну
Звичайний токар молодий.
Поглянув майстер на деталі,
Потиснув руку юнака:
— У тебе темпи небувалі
І золота твоя рука!...
Ми радим всім спішити так,
Як поспішає цей юнак!

Над полем славної артілі
Дзвеніли дзвоном небеса.
Жіночі руки загорілі
Творили справжні чудеса.
Весь день в'язальниці спішили,
Трудились так, що гай шумів!
І наче в казці — заробили
За день по сорок трудоднів.
І шана їм, і слава їм —
Спішити так ми радим всім!

Це наші справи, в нашім краї.
Давайте глянем в інший світ:
Чому, наприклад, не бажає
Спішити Черчілль-людоїд?
От він хай вмерти поспішить —
Він всю планету розсмішить.

Павло ГЛАЗОВИЙ.

АМЕРИКАНСЬКЕ ПРАВОСУДДЯ

(СЦЕНКА)

Перед американським суддею Джексоном стояв високий, кремезний молодий чоловік, одягнений за останньою модою. Суддя з першого ж погляду визначив, що перед ним не інвалід війни, не безробітний, не негр і не якась там переміщена особа з Східної Європи.

— Ви ворог Америки? — суворо спитав суддя. — У мене є заява свідка, що ви учасник конференції на захист миру.

— Абсурд! — вигукнув обвинувачений. — Абсолютна нісенітниця! Я можу довести своє алібі...

— А що ж ви робили 15-го числа о 16 годині?

— Я був на прогулянці.

— На якій?

— Я повинен був звести рахунки з одним індивідуумом.

— Можете назвати мені імена свідків?

— Їх усіх учора заарештовано і вони до ваших послуг...

Обличчя судді, який почав був симпатизувати молодому чоловікові, знову затьмарилося хмарою недовір'я.

— Арештовано? За антиамериканську діяльність?

— Що ви! Джім і Джон цілком лояльні, але залишилися без грошей і обчистили банк... Але це буде з'ясовано...

— Та я не про це. З тими джентльменами я поговорю потім. Відповідайте: що ви робили під час прогулянки? Напевне вели антиамериканську пропаганду?

Обвинувачений розсердився:

— Прошу мене не ображати! Прогулянка була чисто спортивною.

— А яким спортом ви займалися?

— Стрільбою у ціль.

— Ви маєте дозвіл на носіння зброї?

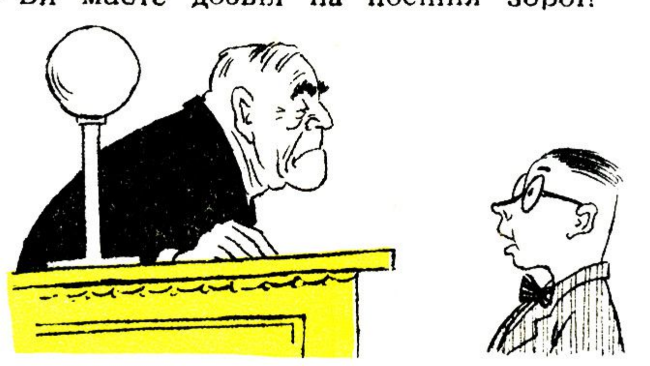

— Все це робилося цілком легально... Джім і Джон стріляли, потім стріляв я. Найкраще поціляв я. Перемога залишилася за мною і ми повернулися до міста. Це було саме в день отієї конференції.

— Ви маєте ще свідків?

— Так, родичів того, в кого ми стріляли... Дізнавшись увечері про нашу стрілянину й про те, що їх родич не повернувся додому, вони зняли такий галас, що розбудили все місто...

— Кого ж ви застрелили? — вигукнув суддя.

— Не варто й казать — негра.

Суддя встав і проголосив:

— Заплатіть штраф за необережне поводження із зброєю... А оту негритянську сім'ю треба негайно ж посадити за порушення нічної тиші.

З. ГРОТОВСЬКИЙ.

Переклад з чеської.

(«Недєльні новіни». Прага).

Пером по перах

ПОПРАВКА ДО ПОПРАВКИ

Редакція Бобринецької районної газети «Червоний шлях» (Кіровоградська область) допустила помилку: у номері за 7 **вересня** вона повідомила, що 5 **серпня** відбувся черговий пленум райкому КП(б)У.

У наступному номері газети появилася поправка. День, коли відбувся пленум, редакція назвала правильно — 4 **вересня**, але тут же допустила іншу помилку, надрукувавши, що інформація про пленум була вміщена у газеті за 7 **квітня**.

Дати поправку на поправку редакція чомусь не наважилася. А даремно! Бобринецькі газетярі таким чином створили б новий варіант казки про білого бичка...

ЧАША ТЕРПІННЯ

Коли в дебатах, після доповіді голови завкому Пищика, виступив останній оратор і було прийнято рішення, голова зборів заявив:

— Доповідь і дебати, як кажуть, вичерпано. Є пропозиція перейти до висунення кандидатур до нового місцевкому. Заперечень не буде?

Заперечень не було.

— Будемо вважати, що пропозицію прийнято одноголосно, — зробив висновок голова зборів. — Хто хоче висловитись?

Остання фраза подіяла, як струм, на головбуха Солоденького, що сидів у першому ряді. Він швидко схопився, окинув оком усіх, що сиділи в залі, і сипонув:

— Я думаю, що висловлю загальну думку всіх тут присутніх, коли назву прізвище нашого вельмишановного Дормидонта Юхимовича Пищика!

Дормидонт Юхимович сидів рум'яний, з закушеною верхньою губою і тарабанив пальцями об спинку переднього стільця. Висунення кандидатур пройшло дуже жваво. Голосування теж. Присутні з приємними посмішками підходили до невеличкої урни й опускали туди біленькі бюлетені...

Після невеликої перерви лічильна комісія оголосила наслідки таємного голосування.

Дормидонт Юхимович був приголомшений: його прокатали на вороних! За нього було подано 1 голос, всі останні голосували проти.

Мов прибитий, брів Пищик до свого кабінету. У коридорі його наздогнав головбух Солоденький. Злодійкувато обернувшись на всі боки, він зашепотів на вухо Дормидонтові Юхимовичу, переступаючи разом із ним поріг кабінету:

— Яка кричуща несправедливість! Один лише я виявився чесним і відданим вам до кінця...

— Ви? — Пищик поточився і впав у крісло.

— Я, Дормидонте Юхимовичу... Тільки я ваш вірний, так би мовити, зброєносець. Тільки я!..

Не встиг Пищик щось відповісти головбухові, як до кабінету прожогом влетів заступник головбуха Метелик, до якого Пищик ставився особливо прихильно.

— О, люди, люди! — ще на порозі патетично вигукнув Метелик. — З часів Троянської війни світ ще не знав подібного коварства! Провалити таку кандидатуру!.. Один лише я не здригнувся, голосуючи за вас...

— Метелик!.. І ви?! — простогнав Пищик.

— Так, Дормидонте Юхимовичу, я...

— Ви підлабузник, громадянине Метелик! — обурено вигукнув Солоденький. — Лише я голосував «за», а ви один з тих, що викреслили прізвище товариша Пищика.

— Що?.. Ви?! — прогримів з порога бас завгоспа Паливоди. — Ви? Я на власні очі бачив, як ці дволикі Януси викреслювали ваше прізвище із списка. Якщо вже на те пішло, то я порушу таємницю голосування і скажу прямо: голосував за вас один я! О-дин...

— Геть!.. Геть звідси, підлабузники!.. — заревів раптом Дормидонт Юхимович, схопивши зі столу бронзовий прес. Він був блідий. Нижня губа його тремтіла, очі налилися кров'ю... — Геть з моїх очей, мокриці!.. Я... Я голосував сам за себе! Чуєте, заячі душі, я!..

Дормидонт Юхимович замахнувся пресом, та так і лишився з піднятою рукою. У кабінеті вже нікого не було.

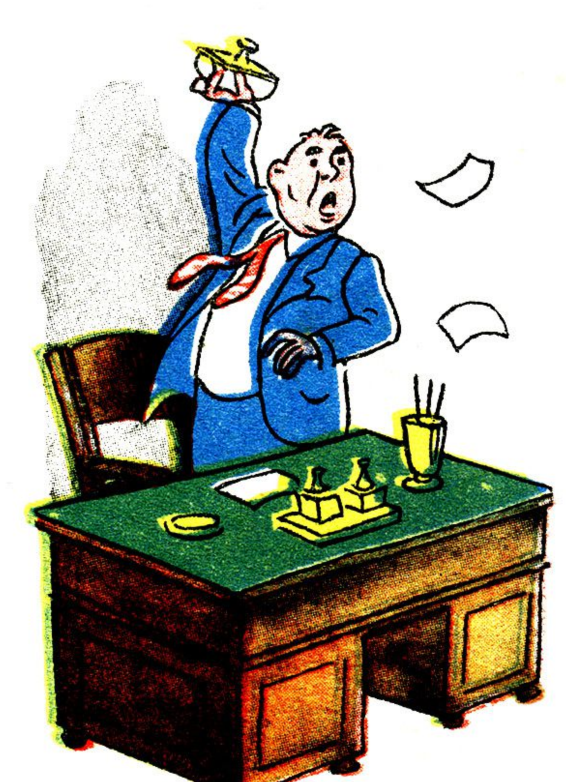

Є. ЗАСЛАВСЬКИЙ.

м. Артемівськ.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

На вимогу США Данія збільшила свій воєнний бюджет на 30 проц. і довела його до небувалої ще суми в 590 мільйонів крон.

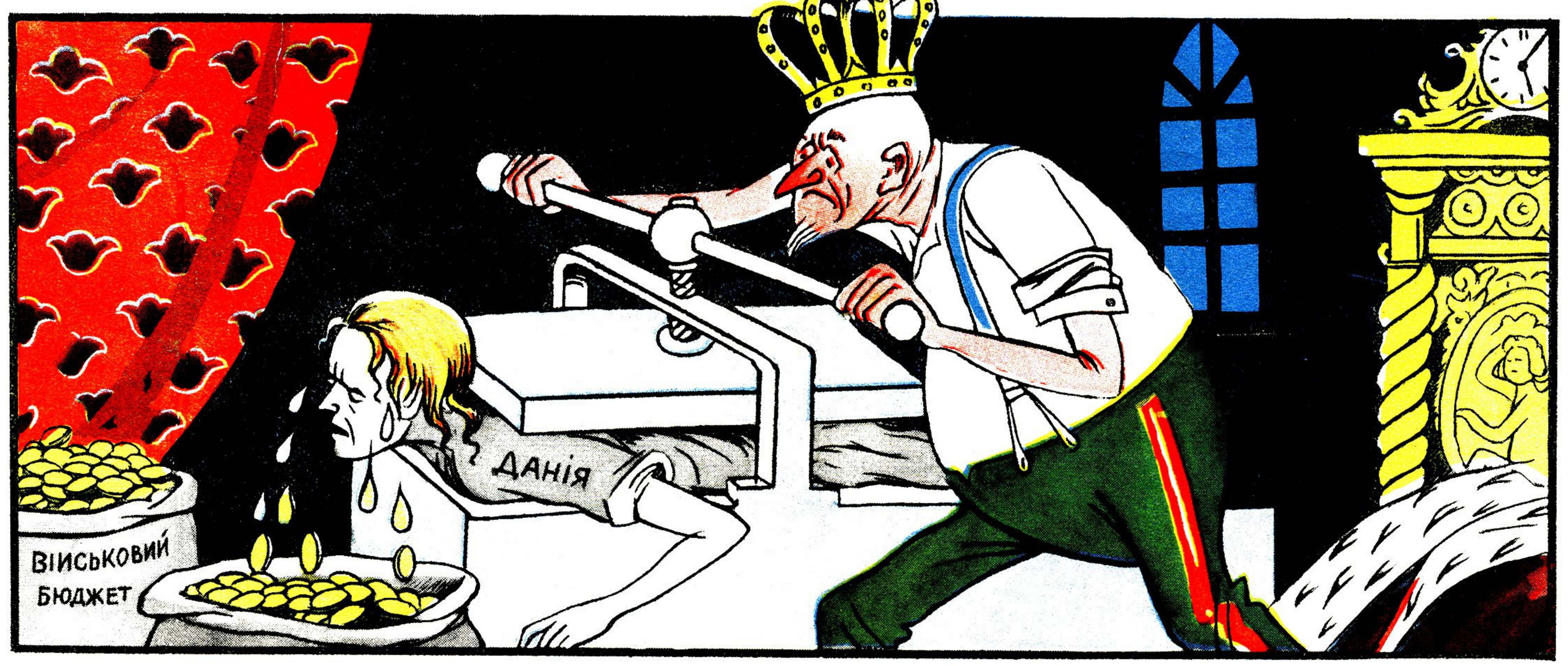

КРАПЛІ ДАТСЬКОГО КОРОЛЯ

Перчиниця

БІБЛІОФІЛ

У МИНУЛОМУ році М. Талюта закінчив Житомирський пединститут. Тепер директор цього інституту т. Ковмір і зав. відділом кадрів Житомирського облВНО хваляться не нахваляться:

— От прищепили людині любов до книги! Так його й тягне туди, де побільше книг. Попрацював рік на селі — здалося йому, що в сільській школі книг малувато. І потягло його знов до Житомира, і затягло в школу колгоспних кадрів, і влаштувався він бібліотекарем. Читає тепер, аж шумить...

У свою чергу шумить школа, звідки зник учитель Талюта. Школярі — народ недосвідчений. Вони називають переїзд свого вчителя до міста Житомира дезертирством з сільської школи.

Ми вважаємо, що їх вустами глаголить істина.

СОЛОМА СИЛУ ЛОМИТЬ

ДИРЕКТОР зернорадгоспу ім. Володарського (Сталінська область) т. Малихін недавно спростував приказку «Сила солому ломить». Раз розгулював він по полю і зустрів таку силу в особі радгоспного бугая. Злими, сердитими очима подивилася вона на директора — і розгнівила його страшенно. Викликав директор одного з підлеглих своїх і наказав:

— Убийте цю силу!

— Та як же так? — благально запитав той. — Як же радгосп буде без цієї сили?..

— Гаразд, — змилувався розгніваний директор. — Прив'яжіть її, щоб знала, як начальство поважати.

І прив'язали... Стоїть тепер сила на припоні, катастрофічно худне; солома, яку їй підкидають в ясла, безжалісно ломить її.

А робітники дивляться збоку і сумно жартують:

— Дурний бугай не знав, що до нашого директора треба обов'язково посміхатись... От і має...

БУКЕТ

В СЕЛИЩІ Смолянка шахту № 11 тресту «Шахтовідбудова» звуть «показовою». На прикладі діяльності начальника цієї шахти Сидоренка і його присних можна показати, як не слід поводитись адміністрації радянського підприємства.

Для розмов з робітниками Сидоренко користується всього двома словами «Скотина!.. Щеня!..» Він не терпить критики, незаконно звільняє з роботи породіль. Щоб улаштувати своїх родичів і близьких знайомих на добре оплачуваних посадах, він звільняє сумлінних працівників. Так було з бібліотекаркою Бондаренко, зав. столом особового складу Медведевою та бухгалтером розрахункового відділу Єфтєєвою. На їх місце влаштовано родичів й знайомих.

Наслідуючи свого «шефа», головний бухгалтер шахти Сидоров включає у відомості на одержання зарплати по бригаді каменярів свого брата, який ніколи в цій бригаді не працював. Виконроб Гімалдінов обраховує робітників. Начальник гірничого цеху Кисельов весь час пиячить... Одне слово, не адміністрація шахти, а такий собі кримінальний букет під самісіньким носом керівників тресту «Сталіношахтовідбудова»...

ПУСТОТЛИВІ ДІТЛАХИ

ДО КИЇВСЬКОГО дитячого садка № 118 (Тарасівська вулиця, № 6) вселилися немовлятка: Єпатько з Українською науково-дослідною молочною лабораторією та Бусигіна з обласною молочною лабораторією. За короткий час ці пустотливі дітки завалили сарай і погріб, згноїли веранду, повибивали вікна, дах перетворили на решето.

Рада Міністрів ще в 1949 році ухвалила виселити цих діток з їх установами і повернути будинок дитсадкові. Але «молочні немовлята» звільнили тільки половину приміщення, та й то в такому стані, що дітей туди пускати не можна.

Видно, без допомоги міністра м'ясної та молочної промисловості т. Бутенка дітям так і не бачити свого дитсадка.

Так допоможіть же, товаришу міністр!

СЛОНА НЕ ПОМІТИЛИ

Мал. БЕ-ША

Дід Мороз. — Дивно... А про мене і не згадали...

КІННО-КУМОВА СТАНЦІЯ

Є ПРИ Літинській районній конторі зв'язку так звана кіннопоштова станція. Але було б правильніше назвати її так: кінно-городньо-базарно-кумова станція. Адже начальник контори т. Пискунов використовує поштових коней лише для особистих потреб. А те, що навіть у найближчі села пошта потрапляє з запізненням, — його не обходить.

Вінницьке обласне управління зв'язку повинно негайно уточнити назву станції і, заодно, права і обов'язки т. Пискунова.

ГНИЛА ЛОГІКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Раніш ви торгували гнилими огірками, картоплею, а тепер у вас зіпсовані помідори.

— Всякому овочу свій час, шановна!

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Тобі, в Києві, ближче до керуючого «Радгоспбудпроекту» товариша Безпалова — передай йому низенький уклін від робітників радгоспу «Барсуківщина».

Скажи, будь ласка, товаришеві Безпалому, що нам давно набридли його обіцянки подати технічну допомогу у спорудженні ставка і каналу для зрошення земель міжрадгоспного лісорозсадника. Спочатку т. Безпалов обіцяв вислати до нас спеціаліста у червні. Потім він офіційно повідомив, щоб ми чекали спеціаліста в липні. Минув липень. Ставок ми викопали самі. Минув серпень, вересень... Ніхто до нас не приїжджає. Замість техдопомоги т. Безпалов регулярно надсилає нам папірці

з пробаченнями. Тим часом у викопаному ставку вода прибуває і загрожує зруйнувати греблю.

Чим же порадить т. Безпалов нам гатити греблю, коли її розмиє вода? Невже його папірцями?

Н. ПЛОТНИКОВ,
секретар парторганізації радгоспу «Барсуківщина».
Сумська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Начальник Вінницького міжобласного відділу «Укрфото» Свічколап чомусь вирішив, що його накази мають силу грошей. Він затримав виплату зарплати за червень колективові працівників проскурівських фотографій. А коли завідуючий фотографіями Якубов і бухгалтер Тихонова звернулись до Свічколапа з проханням прискорити виплату, — обурений началь-

ник прислав замість грошей 2 накази: а) про сувору догану Якубову і б) про звільнення бухгалтера Тихонової.

Оскільки ці накази Свічколапа можуть служити тільки мірилом його самодурства й ніякої іншої цінності не мають, просимо нагадати Свічколапові, що ми все-таки чекаємо зарплату за червень.

12 ПІДПИСІВ.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Дозволь на твоїх сторінках подякувати голові виконкому Залізничної райради м. Києва тов. Жукову І. Т. за те піклування, яким він оточив наші районні комітети ДТСАРМ, ДТСАВ і ДТСФЛОТ.

У виконкомі нас прийняли, як найдорожчих гостей, буквально не знаючи, де посадити. За два з половиною роки п'ять разів «пересаджували» з місця на місце, переводили з кімнати до кімнати, а зараз посадили у найдаль-

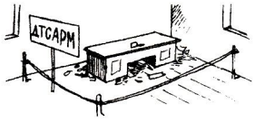

ший закуток, віддавши останню частину кімнати комітетові фізкультури. Бухгалтер Козярук подбав про те, щоб нас не турбували навіть прибиральниці; заборонив їм підмітати біля нашого столу. Він теж не знає, на чому нас посадити—недавно стільці нам дав, потім серед ночі їх забрав: мабуть, збирається розмістити нас на підлозі.

Правду каже приказка: «В гостях добре, а дома ще краще». Коли ж ми, нарешті, будемо почувати себе у виконкомі, як у власному домі?

І. В. ШАМРАЙ,
голова РК ДТСАРМ.

Деякі підприємства Донбасу, Харкова, Дніпропетровська забруднюють повітря робітничих селищ димом своїх топок. Час уже оголосити війну чорному диму — прапору кочегарської халтури.

Мал. О. САШКА

— Ваша електростанція, товаришу директор, викликає загальний подив.

— Невже?

— Ще б пак! Інші станції перетворюють ніч у день, а ваша — день у ніч.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Колгосп «Незаможник» — дуже заможний колгосп. І люди в ньому живуть у достатках, добрі і злагоді. Винятком є лише голова колгоспу І. А. Чуб, який не хоче жити у злагоді ні з колгоспниками, ні з Статутом сільгоспартілі. Без відома правління і колгоспників І. А. Чуб продає овочі, фрукти, поросят. Частину грошей здає до каси, а частину залишає у себе «на схорону». Колгоспне добро І. А. Чуб міняє на спиртні напої і не терпить, щоб хтось йому в цьому заважав. Недавно зняв з роботи завідуючого олійницею т. Самійленка за те, що той не погодився видати 36 кілограмів олії в обмін на горілку для голови колгоспу.

Як бачиш, Перче, наш голова — хазяїн на всю губу. А губа у нього не дура... до громадського добра.

Т. ХАРИТОНЕНКО.

Андріївський район,
Запорізької області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Начальник Жовтневого райжитлоуправління м. Дніпропетровська т. Курляндський старанно обходить будинок № 10 по вул. К. Либкнехта, хоч керована ним установа міститься тут же, по сусідству. Особливо боїться він зійти на другий поверх цього будинку. Коли спитали у Курляндського, чому він такий несміливий, той відповів:

— Бачите, там на сходах немає поручнів і темно, хоч в око стрель. Мешканці вже звикли, а я з незвички можу впасти і вбитися. Хто ж тоді про ремонт жител дбатиме?

А. ТОКАРЄВ.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Хочу тобі підказати, як відповісти на запитання: чого бракує керівникам Вінницької залізниці? Твоя відповідь буде правильною, якщо ти знатимеш, чого немає в новому гуртожитку, що його передала Вінницька залізниця залізничному училищу № 2 у Козятині. У цьо-

му гуртожитку немає: 1) каналізації, 2) освітлення, 3) опалення.

Тільки знаючи про все це, ти зможеш дати правильну відповідь: керівникам Вінницької залізниці бракує справжнього піклування про молоді кадри!

П. ОЗЕРСЬКИЙ,
директор училища, інженер-майор тяги.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Надрукуй відгук технічного працівника про продукцію одеської артілі «Техгума». Я маю на увазі гуму, необхідну при кресленні.

Одеська технічна гумка сумлінно витирає все написане, але в свою чергу залишає на папері такі плями, яких вже нічим не зітреш.

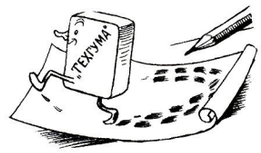

Керівники артілі «Техгума», мабуть, певні, що папір усе стерпить.

Марна впевненість!

В. КАГОДИН,
дільничний маркшейдер.
Шахта «Н.Голубівка».
Ворошиловградська область.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У розділі «Незвичайні пригоди» (№ 15) повідомлялося про низьку якість ковдр, що їх виробляє черкаська артіль «Текстильник» (Київщина). Президія Київської обласної ради промкооперації повідомила, що нею вжито заходів до поліпшення якості продукції артілі.

☆ ☆ ☆

До ПЕРЦЯ надійшов лист про те, що завбуфету чайної Нехворощанського ССТ Савченко розтратила велику суму кооперативних грошей. Голова ревізійної комісії Левченко довгий час не ревізував буфету і не виявив розтрати. За повідомленням прокуратури Полтавської області, Левченка М. Ф. засуджено до трьох, а Савченко Г. С. — до десяти років позбавлення волі.

Оформлення номера Бе-Ша.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Вид-во ЦК КП(б)У «Радянська Україна» Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 86 і 81. Передпл. ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 19 (198) (на украинском языке). Підписано до друку 6.X. 1950 р. Формат 70X105 см. 1 друк. арк.

БФ 03546. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3813. Тираж 50.000 прим.

ГОЛУБ МИРУ В АМЕРИЦІ

Фотомонтаж Юрія КОЗЮРЕНКА

НІДЕ СІСТИ